

III.

*Đời còn ai về sao ta hoài mãi ngóng
Từng chiều loanh quanh mấy bận nắng phai màu
Có những cơn mưa, mưa không đủ làm ướt tóc
Mưa bóng mây chỉ làm trái mộng xanh xao*
(thơ Trần Nghi Hoàng)

Nha Trang, thứ Ba 13/8/1974

Nha Trang đã bắt đầu vào mưa. Tôi yêu những lúc thật sớm đi bộ ra biển dưới cơn mưa nhẹ để đến ngôi nơi chiếc quán vắng trên bãi, gọi một cốc *café* nóng, nhìn xa xa chân trời mà nghe tâm tư lắng lại trước thiên nhiên rộng lớn. Tiếng sóng âm vang gào thét. Áng mây buồn lơ lửng màu xanh. Khoảng thời gian của những cảm xúc đơn thuần nhất. Mọi vấn vương quần quýt thường ngày đậm thành nhẹ tênh như hơi gió thoảng. Và cuộc tình tôi cũng trở nên bay bổng, mơ màng.

Đêm qua trong quán ăn có luôn cả anh, tôi nghe chị Hoàng Cầm hỏi: “*Yêu và không yêu, em thấy điều nào sung sướng hơn, dù là tình yêu ngang trái?*” Tôi những muốn đáp rằng *tôi chấp nhận điều trên dưới bất cứ hình thức nào đau đớn nhất, nhưng sao mở miệng chỉ là:*

“Sự cô đơn vẫn có cái tuyệt vời riêng của nó mà tình yêu không thể nào tìm được. Em chỉ mơ cho mình bình thản tâm tư.”

Chị Hoàng Cầm không chịu, nhưng anh Hoàng Cầm đồng ý, còn anh thì mỉm cười, im lặng.

Có lẽ tôi đáp cũng không sai với lòng mình, vẫn mong ước được yên trong nỗi cô đơn *nếu như định mệnh đừng đưa anh lại cho tôi.*

Mưa và mưa.

Trong căn phòng lạnh, tiếng *violon* vang lên đượm đầy nỗi nhớ. Một thoáng nào nghĩ lại Dalat... nhưng xóa vội ý tưởng đi. Một trang đời đã được lật qua, không vội vã và rất đúng lúc. Những ngày tháng cũ, tôi sống sôi nổi thành thật. Bây giờ đang là lúc bắt đầu cho những ngày tháng mới.

Trong cuộc sống, tôi nhiều lần làm lỡ, nhưng sự hối tiếc những gì đã hành xử là điều không bao giờ được phép hiện hữu lâu trong đầu. Với tôi, tương lai mới là quan trọng. Phóng mình để tìm một cái hướng chuộc mọi lỗi lầm là điều cần thiết để làm sau mỗi lần vấp ngã. Càng ngã đau bao nhiêu, tôi lại càng trở dậy nhanh chóng bấy nhiêu.

□

Nha Trang, thứ Tư 14/8/1974

Ban đêm. Ngôi trò chuyện cùng chị Hoàng Cầm nơi sân sau hậu trường, tôi tránh nhắc tên anh. Cho tới khi chị cố tình gọi đến, tôi đã đáp:

“Chị hãy nói anh Ngọc *đừng yêu em*, nếu không em sẽ bỏ thành phố này mà đi.”

Chị Hoàng Cầm kêu lên:

“Tại sao vậy?”

Tôi cúi đầu, thành thật:

“Ở lại, em biết mình không cưỡng được với cái tình yêu đang có khuynh hướng muốn tìm kiếm nơi anh ấy. Và rồi cũng sẽ không tránh được điều bi thảm cho anh ấy và lẫn cả em.”

Đối diện tôi, ánh mắt chị Hoàng Cầm thoáng nét ngạc nhiên.

Tôi nhìn xuống:

“*Em vừa thương nỗi lo sợ hạnh phúc của chị Ngọc, lại cũng vừa tin tưởng anh Ngọc đúng là người mà Thượng Đế sinh ra để ráp lại với em thành một cái khuôn tình cảm hoàn hảo. Đó là đầu mối cho mọi dẫn vật.*”

Chị Hoàng Cầm lắc đầu:

“Em đừng bi quan. Cứ nghĩ rằng mình yêu cho cuộc đời bớt đi phần nào bi thảm.”

Tôi lặng im từ đó, không dám tiến sâu vào vấn đề, dù rất thèm được nghe về anh từ bất cứ ai.

□

Nha Trang, thứ Năm 15/8/1974

Anh đến Nautique khi tôi đang tập dượt cùng ban nhạc. Cái dáng nghênh ngang ngạo nghễ chế ngự tức thì sự vui thú của mọi người. Tất cả đều như khựng lại, nhiều hơn hết là Văn, người nhạc sĩ đàn *organ* đang rất có cảm tình với tôi.

Buổi tập dượt trở nên nặng nề lúng túng cho mãi đến 12 giờ trưa, anh đợi đưa tôi về. Văn từ chối sự đi chung với một chút gì chua chát.

Trên chiếc Ford Capri màu đỏ của anh Thùy, anh cất tiếng phân trần:

“Mấy ngày rồi bạn bè lôi kéo khiến anh không có một chút thì giờ rảnh rỗi.”

Tôi mỉm cười.

Mặt anh lộ vẻ áy náy:

“Em có buồn gì anh không?”

Tôi lắc đầu.

Anh kêu lên:

“Anh không tin!”

Tôi đáp nhanh:

“Vậy thì em nói: *Em nghĩ rằng anh đã được và đã quên!*”

Anh quay nghiêng, nắm bàn tay tôi xiết mạnh:

“Đừng, anh van em đừng bao giờ nghĩ thế, tội anh! Hãy nhớ rằng anh là con người rất chung thủy.”

Một thoáng, tôi ngạc nhiên khi nhận ra con đường không quen thuộc:

“Anh quên đường về nhà em rồi sao?”

Anh bật cười:

“Làm sao có thể quên? Đường về nhà em mà không nhớ thì anh con nhớ gì nữa? Anh cấm không một ai ngoài anh được quên nhớ.”

Tôi thốt rung động vì chữ “*cấm*” anh dùng.

Anh tiếp:

“Chỉ xin em hiểu, anh ở vào thế yếu, phải giữ gìn cho cả hai chúng ta. Em có quyền nghĩ bất cứ điều gì về anh, trừ ra điều vừa nói.”

Trong căn nhà số 7 Quang Trung.

Vuốt những sợi tóc lòa xòa trên trán tôi, anh kể:

“Vợ chồng Trương Kỳ mời anh đi Khánh Dương nhậu thịt rừng. Qua ngang đây, anh xin bà Kỳ cho anh ghé vào đón một người nữa. Bà ấy hỏi ai, anh đáp ‘*một người của tôi*’. Nhưng thấy cái giấy gắn nơi cửa, anh đoán rằng em đi ra biển. Bà Kỳ cũng nói: ‘*Lần khác tôi sẽ cho ông và người của ông mượn căn nhà trên ấy, muốn ở lại mấy ngày thì ở.*’ Đến Ninh Hòa biết đang bị pháo kích, phải quay về. Ghé em, cũng không có nhà. Nghĩ rằng em đang ở Nautique nên anh bay đến đây ngay.”

Về vui thú, anh tiếp:

“Ban sáng ngồi nhìn em đàn trên sân khấu, tóc cột bằng *mouchoir*, cái dáng em bé bỏng dễ thương y hệt một con mèo nhỏ; nhất là dưới ánh đèn, những sợi tóc ánh vàng lại càng giống. Anh chỉ muốn nhảy lên bế em đi mất. Chắc có đêm nào đến Nautique, không được, anh sẽ làm điều này thật quá. Ông bà Cầm hẳn la hoảng lên cho mà xem!”

Và anh cười lớn.

Khi biết anh phải đi Dalat ít ngày, tôi e dè hỏi:

“Trước khi khởi hành, có thể nào anh cho em được một hôm có anh trọn vẹn?”

Anh gật đầu:

“Đó cũng là mơ ước của anh, em sẽ đi chợ và anh làm bếp.”

“Điều thứ hai: Những ngày Dalat, anh sẽ viết tiếp vào nhật ký em những gì anh sống và nghĩ?”

Anh nhìn tôi, vẻ ngậm ngùi chợt lộ ra trên mặt:

“*Tại sao những cái đơn giản hết sức chỉ đến muộn màng trong định mệnh?* Giá mà được trở về 7, 8 năm trước, anh có thể đánh đổi cả cuộc sống để có em.”

Tôi lắc đầu, buồn bã:

“Nhưng mà giá 7, 8 năm trước gặp anh, em cũng chỉ mơ ước bấy nhiêu. Sở dĩ xin anh điều sau vì ***đó chính là những gì em còn giữ được nếu một mai đã mất anh hẳn.***”

Anh ôm ghì tôi:

“Tôi cho em! Anh không bao giờ nghĩ rằng ngày giờ này được gặp em tuyệt diệu như thế. Cứ tưởng như mình đang trong một giấc mơ.”

Bỗng dưng, điệu thẳng thốt, anh bật lên câu hỏi:

“Nhưng tại sao lúc nào trong óc em cũng chỉ hờm cái ý nghĩ mình mất nhau vĩnh viễn?”

Câu nói đánh mạnh vào đầu tôi một sự kiện chính tôi cũng không ngờ.

Có thể nào như thế? Quãng đời quá khứ không xa bao nhiêu với những dấu ấn tan vỡ đậm đà đã đánh mất đi của tôi niềm hân hoan trước một tương lai rộn rã? Có phải tôi đang đi quá nhanh trên con đường tình yêu bằng đôi hia bảy dặm? Có phải tôi đang quăng tuốt một hiện tại nồng nàn của năm 1974 sang mãi đến năm 2000, để rồi tự mình hoài niệm thời gian trong nỗi cảm xúc rung rung?

Tôi cúi đầu, nghe từ anh một câu hỏi đượm đầy trách móc:

“Em không tin rằng anh yêu em thật sao?”

Tôi nhìn lảng ra ngoài cửa sổ:

“Em tin lắm chứ, nhưng phải nói, em tin hơn một điều rằng ‘***Em chỉ có anh thật sự ngày nào em đã mất hẳn anh.***’”

Cả hai cùng im lặng.

Thật lâu... Giọng anh van nài nhỏ nhỏ:

“Đừng bỏ anh! *Hãy nói là dù trong bất cứ hoàn cảnh nào em cũng không bao giờ bỏ anh* để một mình cất bước giang hồ rong ruổi.”

Trái tim tôi thất lại.

“Nói đi em!”, anh tiếp, điệu hoảng hốt.

Nhìn sâu vào mắt anh, tôi giờ cao bàn tay phải:

“***Em hứa rằng sẽ không từ bỏ anh ngày nào anh còn cần đến tình yêu của em.***”

Buổi chiều nhuốm tràn hạnh phúc, thứ hạnh phúc vừa ngậm ngùi vừa nồng nàn mà chỉ những con người đã thấm nhuần cô đơn mới nhận thức được hết nỗi quý giá của nó.

Ghì tôi trong tay, anh nói:

“Nếu chúng mình có con thì đứa con sẽ là đứa rách nhất thế giới khi cha và mẹ nó đều là nghệ sĩ, xem vật chất danh lợi không ra gì em nhỉ?”

Tôi tiếp:

“Nhưng lại là đứa giàu nhất thế giới khi cả kho tàng tâm tư, nó đều được cha mẹ dành cho.”

Anh gạt đầu, vẽ mơ mộng:

“Và anh sẽ bế nó luôn cho đến khi nó lớn. Đêm đêm em đi đánh đàn, anh ở nhà lo cho nó bú và dỗ nó ngủ.”

Tôi lặng người, tâm tư dậy lên nỗi chơi vơi đến như gần bật khóc. Thật lâu, tôi nói chậm rãi từng tiếng:

“Không, em sẽ đem nó đi và anh sẽ không biết nó ra sao. Nhưng bất cứ lần nào đặt tay trên hàng phím trắng, anh đều nghĩ rằng con anh cũng đang dạo lên những bản đàn thánh thót.”

Nỗi chịu đựng tòa trần khuôn mặt anh khiến tôi hồi hận tức thì để kèm giữ kịp những lời tàn nhẫn.

Buổi chiều lặng lẽ, anh mân mê ngón út bàn tay trái tôi, hôn lên nó và nói:

“Đây là ngón tạo nên những *notes harmoniques* tuyệt diệu khiến anh rung cảm ngay từ đêm đầu gặp gỡ. Anh yêu nó nhất.”

Và từ giã ra đi.

□

Nha Trang, thứ Bảy 17/8/1974

Dưới bóng tối sàn nhây, khi đang ngồi đợi giờ làm việc thì thấy cái dáng nghinh ngang của anh từ ngoài *bar* bước vào, cả tâm tư tôi bùng lên xao xuyên. Một ngày mất nhau, liệu rằng nỗi đau đớn sẽ cao đến chừng nào khi mà sự xúc động hiện tại mạnh mẽ như kia?

Quý nhòm trên gót, vòng tay ôm hai đầu gối tôi, anh dịu dàng bày tỏ:

“Ban chiều anh ghé chị Cầm và được nghe chị nói một câu. Chỉ vì câu ấy mà anh muốn hủy hoại thân mình ngay tức khắc theo một cảm giác vừa sung sướng lại cũng vừa đau đớn. Rồi anh vào Không quân bốc một thằng bạn với một cái trục thẳng, bay lên Khánh Dương, kéo vài thằng bạn khác về đây. Anh bảo tụi nó ‘*Chúng mày phải đến Nautique uống rượu với tao đêm nay*’.”

Tôi cười mỉm:

“Chị Cầm nói câu gì?”

Nhìn tôi dăm dăm, anh đáp:

“*Chị nói giùm anh Ngọc đừng yêu em, nếu không, em sẽ bỏ thành phố này mà đi, bởi em biết cũng không cưỡng được với tình yêu anh ấy và như vậy sẽ rất bi thảm.*”

Tiếng sóng liên hồi gào thét. Âm điệu u hoài làm xao động trái tim. Tôi nghĩ nhanh đến cái ngày “*bỏ thành phố mà đi*” ấy. Từng loạt hình ảnh xô đẩy nhau trong trí tưởng làm thành một mớ bong bóng mù rối. Không dung tôi nghe lạnh. Một thoáng rùng mình chiếm cứ châu thân.

Về mặt anh trông vui thú hẳn:

“Chị Cầm tiết lộ thêm cho anh một điều rằng ‘*Thu Vân rất đào hoa. Cô bé được nhiều người thương, ngay cả tôi, ông liệu mà giữ!*’ Anh đáp: ‘*Thương yêu là quyền của người ta, có được Thu Vân hay không là quyền của cô bé. Tôi cũng hãnh diện chứ sao.*’”

Vuốt nhẹ bàn tay trái tôi, giọng anh trầm xuống:

“Cả một tuổi trẻ, một cuộc đời dài anh đã để trôi đi, đã phí hoang dữ dội; cho đến giờ phút này gặp em thì không còn gì nữa cho em ngoài những điều thuốc hút dở. Điều này khiến anh thật tủi.”

Tôi xiết tay anh, nói lên cái ý tưởng đang vang vang trong óc:

“Giờ đây mới chính là lúc anh đem được cho em tuổi trẻ và những mối thật sự đam mê.”

□

Nha Trang, Chủ nhật 18/8/1974

Nằm duỗi dài trên băng ghế hậu trường, bắt gặp ánh mắt thương cảm của Phương Hoa, tôi mỉm cười:

“Chị nhớ đến nàng *Marguerite Gautier* mong manh trong tác phẩm *La Dame aux Camélias* của Alexandre Dumas *fils*. Đang lúc khách khứa quay cuồng theo điệu valse ngoài phòng khách nhà nàng thì nàng ôm ngực chạy vào phòng riêng, ho rũ rượi. Chàng tuổi trẻ si tình *Armand Duval* chạy theo để kịp đỡ khi nàng vừa ngã xuống...”

Tức thì câu đáp của Phương Hoa rơi giữa đám ca nhạc sĩ chung quanh như một gáo nước lạnh tạt vào mặt:

“Ồ, người ta thì vậy, ngã ra xỉu có người đỡ. Còn chàng của chị mất hẳn tự do rồi. Em thật thương chị khi hình dung cái lúc chị nằm ngất một mình không ai kề cận.”

Đây cũng là một “*thực trạng*”, cái thực trạng đời tôi, chua xót không kém gì thực trạng của anh.

□

Nha Trang, thứ Năm 22/8/1974

Trong câu chuyện đêm nay, anh thú nhận:

“Trước, anh bị tiếng lè phè, mọi sự đối với anh không quan trọng. Kể từ buổi đi vào đời em, anh thay đổi hẳn, lúc nào cũng lo sợ như sẽ mất, hay là sợ em bỏ thành phố này mà đi. Vì vậy, với bất cứ ai anh cũng đều như van xin họ để cho anh yên, đừng tìm cách phá. Từ anh Phong, anh chị Hoàng Cầm cho đến từng ca nhạc sĩ, em thấy, gặp ai anh cũng đều chấp tay lạy họ là vì thế.”

Nổi xót thương tràn ngập tâm hồn, tôi muốn nhắm nghiền đôi mắt để trốn chạy hình ảnh trước mặt. Trong cuộc tình này, nếu có sự bi thảm nào xảy ra, có lẽ chỉ anh là người phải gánh nhận nhiều hơn cả. Và tôi sẽ làm gì được để chia xẻ cho anh những nỗi khổ đau?

Bên tai vang lên những lời một lần anh đã hỏi:

“Em có thấy là đang khổ?”

Tự thâm tâm, quả tình tôi khổ vì những gì anh đang chịu đựng, nhưng bề mặt chỉ là cái lắc đầu rất nhẹ:

“Từ khi yêu anh, em thấy mình hăng say trên nhiều phương diện. Em luôn luôn tự hỏi, mình có đáp lại đúng hay không những gì nhận được từ anh?”

Anh dịu dàng vuốt tóc tôi:

“Câu hỏi này dành cho anh mới phải. Anh không biết làm thế nào để cảm tạ cho trọn tấm chân tình em đã đối cùng anh.”

□